

FAKTA OM NATO

Uanset hvad politikerne hævder, er NATOs hovedforpligtigelse ikke at stå klar med militær magt, men at *bilægge enhver strid ved fredelige midler*. NATOs egen traktat fastslår dette:

”Deltagerne forpligter sig til som foreskrevet i De Forenede Nationers pagt at bilægge enhver international stridighed, i hvilken de måtte blive indblandet, ved fredelige midler på en sådan måde, at mellemfolkelig fred og sikkerhed såvel som retfærdigheden ikke bringes i fare, og til i deres mellemfolkelige forhold at afstå fra trusler eller magtanvendelse på nogen måde, som er uforenelig med FNs formål.”

Artikel 5 er den eneste del, som NATO husker os på, som sin *musketer-ed*: ”Deltagerne er enige om, at et væbnet angreb mod en eller flere af dem i Europa eller Nordamerika skal betragtes som et angreb mod dem alle; og de er følgelig enige om, at hvis et sådant væbnet angreb finder sted, skal hver af dem under udøvelse af retten til individuelt eller kollektivt selvforsvar, som er anerkendt ved artikel 51 i De Forenede Nationers pagt, bistå den eller de således angrebne deltagerlande ved straks, hver for sig og i forståelse med de øvrige deltagerlande, at tage sådanne skridt, derunder anvendelse af væbnet magt, som hver af dem anser som nødvendige, for at genoprette og opretholde det nordatlantiske områdes sikkerhed. ...”

Bemærk, at *anvendelse af væbnet magt* omhyggeligt er sat ud på et sidespor i traktaten. **Våbenmagt er intet krav, men blot en mulighed.** Der er siden kommet diverse delaftaler til, men dette er fortsat NATOs officielle grundlag. Artikel 5 forpligter kun medlemmerne til ved *væbnet angreb mod en af dem at tage sådanne skridt, som hver af dem anser som nødvendige*.

Udfordringen i disse så upræcise krav til alliancen ved *angreb*, har fx vist sig, når Tyrkiet har *krævet* Artikel 5-beskyttelse ved angreb fra Syrien, hvilket NATO blankt har nægtet. Modsat *tilbød* NATO til USA, at *musketer-eden* kunne træde i kraft efter 9-11. Dette blev til en direkte *pinlig* affære for NATO, da et fælles NATO-bidrag skulle hjælpe under regimeskiftet i Afghanistan – men fra langt de fleste medlemmer kunne ”troppebidragene” tælles på få hænder, der oven i forsøgte at slippe for direkte kamp.

Bundlinjen er, at en fuldgyldig reaktion fra et NATO-medlem ikke behøver være militær, men fx kunne være en diplomatisk delegation til angriberne – for at forhandle om at få angrebet trukket tilbage. Resten af NATOs aftaler er underlagt dette fredelige grundlag – som Danmark burde leve op til. .tom

